

"Nob, kuulge ommeti, õpetaja herra, ta mõtleb muudgu Mari peale."

"Ja minu naesel ei ole jälle muud peas kui Brants Peeter."

"Aga lapsed," ütles õpetaja herra, "Peetrust ja Marist on juba ta paar saanud."

"Jah, muidugi; et ta mind ei saanud, siis tegi Brants Paagi tütrega pulmad!"

"Ja see oleks teda lähest lastnud, kui mina veel poisimees oleks."

"Mii eht teisiti, see on Teile ütspuha föif." "Mitte sugugi ei ole see müsle ütspuha, kui Brants teise järel joosseb," kostis Kadri ja litsus pööle nurgaga vastu filmi.

"Ka müsle ei ole see meelete järele kui Peter nii sagadaste meele juure sisse tuleb ja minu naene siis tema förvale istub ja juttu westab."

"Ma pean iga wõõra vastu lahti olema." "Ja mina ei wõi mitte harimata lombel mõõda minna kui Brants naene müsle juhtub vastu tulema."

"Ja, ja, mina juba tean, kuidas ajsalugu on."

"Mina nõndasammuti."

"Aga lapsed, nii ei tohi friislit abieli rahwas mitte teine teisega elada," ütles õpetaja herra.

Köif see ei aitanud ommetegi mitte. Baen lastwas ja läts hullemats, nõnda et üht pääwagi mõõda ei läinud, kui wõõrastemajas „Kuldseafele“ tuli ja riidu ei olnud.

Tali tuli; ilus Jõulupuha läts mõõda ja wanaasta öhtul oltwad alalised wõõrad loos, selle juure sa peremees ja perenaene asusid. Laua ülemises otsas istus wärwiija Osert, kes puhkamise ajal arstiteaduse raamatuid uuris, selle järele teaduslilla kõnesid pidas, ja tgaüht, kes ennast tema lättide usaldas, arstimise alla wõttis. Abiotsjaid tuli õige rohlesti tema juure, sedi pärüs tohter oli üls lummefond wersta sealt eemal ühes wäileses linnakeses.

Osert arstis nii inimest kui elajaid ühesuguse armastuse ja hoolega. Et temal selle juures mitte igatord õnnelik läst ei olnud — nob, mis tema siis senna wõis parata, et siis ka õige kuulsamate tohtrite juures seda ette tule.

Teises laua otsas istus endine advokatfirjutaja Peter. Ta pidas poodi, kus wanu ajsu mõüdi ja seal förval andis ta nõou ja seletusi sohtuasjades. Peter ei sallinud wärwijat, sedi et see tema ainu veel terve hamba haige asemel oli wälja tömmannud.

Nurgaadwotati förval olt wiimfest Salfa-Brantsuse föjast üls wana kurt soldat, ja selle förval jälle 250-ne naelaline pogarimeister Sui, kellel föögiisu olt nagu reh-pebsjal ja ühe lausitääie teise järele nahla pani ja sellegipäraselt turwameeeline oli ja seal juures veel wäga eba-ustlit. Sui ja Osert waheldasid oma arwamisi teine teisega.

"Köit selge rumalus! Seda ei ole olemas!" sinnitas Osert.

"Ja see on ommetegi olemas! Kui ma Teile ütle, et minu õnnis wanaema seda ise on näinud," kostis Sui.

"Auu Teie õndsa wanaemale, aga niisugust waimude lugu ei usu tänapäew enam ütsgi mõistlit inimene. Mis Teie, koolidõpetaja, sellest arwate?"

See kuiwjas mees ei olnud tähelegi vannud, mis teised rääkisid, waid ütles niisama waheli: "Taewa ja maa wahel on enam ajsu kui Teie loolitarlus seda teab ehl unesgi nähha."

"Mu jah, seal Teie kuulete nüüd! Kui teegi oma abi-laasa truuduse üle tahewabel on, siis on tal üksnes tarvis, ühel ööl taheteistkümnest ööst, riistee peale minna — meil siin ligidal on nii ügune sünnis riistee — omad filmad, kui testöö tund lõobb, finni pigistada, kolm forda sinniste filmadega summardada ja siis kohre ümber waadata. Kui feegi seda teeb, siis seisab tema abi-laasa kaasarmutene tema ees, niipea kui ta filmad jälle lahti teeb."

"Ütleme, see oleks tödeste nõnda," hüüdis Osert, "mis tasu sellest siis oleks?"

"Tühi lori, seda saab ilma nende wiguritetagi teada."

"Mitte ista," ütles Brants Hoppel, ja waatas sapi-selt oma naisse peale: "Seda proowi wõlls tergeste teha."

"Sel katset on ta oma halb kulg," ütles Sui edasi. "Kui labilane isik ei ilmu, siis arvab mees eh! naene oma teise poolle truuduse sellega selgets tehtud olema, kui ta aga tseennast nääb —"

"Ja siis?"

"Siis kuulutab see temale ette, et ta sel aastal peab surema."

"Kas kuuled —"

"Ja nääb ta üht tutwat eht sugulost, siis sureb see taheteistkümnne tuu joossul."

"Sooool —"